

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Nicolai Revsneri Iurisconsulti De Officiis Magistratvs, Et
Svbditorvm In Repub. tàm ciuili, quàm literaria**

Reusner, Nikolaus

Lavingae, 1581

VD16 R 1452

Oratio Prima. A Ioanne Philippo Fvchsio A Pinbach in Moeren &c. recitata.

urn:nbn:de:bvb:12-bsb00027814-7

stria, diligentiaque testimonio, à schola vni-
uersa ornatum esse video. De quo equidem
vt debeo, tibi gratulor: eumque honorem ti-
bi Deum Optimum Maximum perpetuo
fortunare volo. D I X I.

DE MALA, VEL
BONA FAMA NON
negligenda

ORATIO PRIMA.

A IOANNE PHILIPPO
FUCHSIO A PINBACH
in Mœren &c. recitata.

COMMUNE ILLE,
AUDITORES, qui-
cunque dixit, dixisse hoc
mihi videtur: Placet mi-
hi mala fama, benè par-
ta. Quo equidem dicto
monere illud voluit; quod

M. Tull. Cicero alicubi scriptum reliquit:
inuidiam virtute partam, gloriam, non inui-
diam putandam esse. Nam est seculi huius
labes quædam, & macula; virtuti inuidere:
cui maximè inimicum esse solet, vulgus im-
peritum.

peritum: præsertim si huic coniuncta sit præ-
stans, florensque fortuna: cuius comes est in-
uidia: quæ plerumque bonos insectatur: qui-
bus malè loqui quæstui habent homines Itul-
ti, atque improbi: quippe in quorum lingua
solus hic thesaurus situs est, vt Comico placet.
At verò nihil ego minùs homini timendum
esse censeo: quàm eiusmodi inuidiam, aut ob-
trectationem: præsertim viro bono, qui vir-
tutis, innocentixque vallo quasi septus, &
munitus est: qui que satis magnum habet
præsidium in conscientia, & vita anteacla.
Nam (vt Sophocles ait) ad eum, qui habet,
serpit inuidia: quam ferre, nisi felix, aut for-
tis, nemo potest: neque vlla tam modesta est
felicitas: quæ malignitatis detes vitare omni-
nò queat: adeoque misera est virtus, quæ ini-
mico vel fauissimo careat: vt rectè monet
Publius. Neque enim tam nobis, quàm bo-
nis, quæ nos circumstant, homines inuident.
Quò fit, vt qui inuident, sibi quidem igno-
miniam faciant; illi autem, cui inuident, glo-
riam pariant: quum semper sibi inimica sit
inuidia: auctore Chrysofostomo: quippe quæ
Matræ est bellua illa; more polypi, ipsa se
comedens: vt prouerbum habet apud Athe-
næum. Sola verò miseria caret inuidia: cui
magis opus est commiseratione: qua longè
melior est ipsa inuidia, teste Pindaro. Nam
verū est, quod Plautus scribit in Truculento;
Mauelim

Maueſim mihi inimicos inuidere, quàm me inimi-
cis meis. Nam inuidere, alij bene eſſe, tibi male eſſe,
miſerum eſt: Qui inuident, egent: illi quibus inui-
detur rem habent.

Neque verò vllam cauſam fatiſ magnam, &
probabilem video: cur aut malam vulgi fa-
mam magnoperè pertimeſcere; aut bonam
tanto ſtudio & labore aucupari debeamus.
Fama enim, quam ſequimur, (vt rectè qui-
dam monet) ventus eſt, fumus eſt, vmbra eſt
nihil eſt. Quippe quæ non eſt vera, & ſolidiſ
illa gloria; & conſentiens laus bonorum: &
incorrupta vox bene iudicantium, de excel-
lenti virtute: quæ quia rectè factorum ple-
ramque comes eſt, non eſt boniſ viriſ repu-
dianda: ſed potiùſ aura illa populariſ, & opi-
nio vulgi temeraria, atq; inconfiderata: & ple-
rumque peccatorum, vitiõrumque laudatrix:
quæ habet ſpeciem gloria: quæque ſimula-
tionè honeſtatiſ, formam eiùſ, pulcritudi-
nemque corrumpit. Proinde vt incertum
eſt vulgus, atq; inſtabile: propterea quòd non
tam ratione, quàm cupiditate hoc agatur: ita
multitudiniſ teſtimonium non modò (vt
Cicero ait) non grauiffimum, ſed omnino
leuiſſimum eſt: poniturque id, ſecundum
proverbium, in aqua fundamentum; quod
cunque in opinione, & rumoribùſ vulgi col-
locatur. Neque enim ideò laudabile quic-
quam perhibendum eſt, quia placeat multiſ:
quin immò potiùſ turpe etiam hoc eſſe ſe-
piùſ

pius: & si quando turpe non sit, tamen non esse non turpe, quum id à multitudine laudetur, iudicandum est. Quod Phocion ille Atheniensis iudicio suo comprobavit: cui quum in causa quadam ab vniuersa multitudine populi maximè applausum fuisset: reuersus is domum admodum tristis amicis suis dixit: valde se vereri; ne quid improbè & malè comprobatum, actumq; esset. Quid? quod tanta vis est virtutis; vt non modò se ipsa contenta, sed per se ipsa laudabilis sit: quæ est, vt Poëta canit,

Ipsa sibi merces pulcerrima: solaque latè

Fortunæ secura nitet: nec fascibus vllis

Erigitur: plausiue petit clarescere vulgi:

Nil opis externæ cupiens: nihil indiga laudis:

Diuitijs animosa suis: immotaque cunctis

Casibus, ex alta mortalia despicit arce.

Adde quod ea est probitatis vis: vt tamen si aliquando oppugnetur, nunquam tamen planè expugnetur. Quod Publius ille Mimus docet hoc versu: (tur.

Bonū quod est, supprimitur, nequaquam extingui-

Quemadmodum enim flamma diutiùs compressa, maiori impetu exilire; & lucem vndique maiorem diffundere solet: ita veritas, & iustitia, si ad tempus prematur, longè fit illustrior, vbi postea tandem emerferit. Quin immò licet ea plenè occultetur, & veluti in tenebris

tenebris delitescat; vrgente nimirum hominum improborum maleuolentia, atque calumnia: haud sanè illud bono viro ægrè minus ferendum esse puto: cui abundè satis magnus theatrum est sua codscientia: quæ nullius linguæ preces inuenit: qua qui contentus non est; is fortassis rationem sui non habet: & se propemodùm negligit: quo vel teste suam causam non satis probat. Quod præclare hoc modo intellexit Alexander Magnus: qui regium esse dicebat: malè autem re, quum benefeceris. Nimirum edoctus hoc, & exemplo confirmatus, à patre Philippo: qui acerbis lacesitus conuicijs ab Archidione quodam Archæo; quum occidendi hominis occasionem haberet; non modò eum malè non accepit: sed & singularibus affert muneribus: quo pacto illud perfecit; vt deinceps in posterum apud Græcos benè honorificè passim loqueretur. Sic & Ægis, quum audiret, esse nonnullos, qui sibi inuiderent, & de se loquerentur: Rectè, inquit. nam geminae habent molestiam; quos & sua ipsorum mala discruciant, & bona mea. Quò etiam pertinet Aristippi illud: qui conuicijs à quodam piam laceratus; se ab eo tacitus subduxit: quum ab eundem eum maledicus adhuc inueniret: & rogaret, quonam fugeret? Quod niam (inquit) tibi quidè malè dicendi potestas est: mihi verò non est potestas malè autem

endi. Scitè igitur, & omninò verè Socrates:
Principium benè viuendi est, malis displice-
re. Et Hector ille Nauianus: Lætus sum
(inquit) laudari me abs te, Pater, laudato viro.
Ea enim denum iucunda laus est: quæ ab
his proficiscitur: qui ipsi in laude vixerunt.
Quamobrem opera danda est omnibus, A V-
DITORES: vt in omni vita ita nos gera-
mus: ne aut suspitione criminis, aut calum-
nia improborum digni existimemur: sed
probitate, & honestate vitæ (vt Diogenes
monet) inimicos nostros maximè vlcisca-
mur: quod si assequimur: non mediocrem
industriæ, ac bonitatis nostræ mercedem nos
accepisse iudicemus. Quòd si omnino obtre-
ctatio aliqua, aut mala fama, præter meri-
tum, nobis accidat: magno sanè animo eam
contemnamus: & virtute, æquitatèque supe-
remus: freti non modò rectè factorum con-
scientia: verùm multò magis summi
atque optimi Dei iudicio: cuius
benignitati, & voluntati o-
mnia accepta referre
meritò debemus.

DIXI.

E O R A.